

fat i Sagen, og hvoraf jeg selv havde den Vre at være Medlem; men jeg kan ikke nægte, at jeg ved nærmere at overveie Sagen er vendt tilbage til den Anstuelse, som jeg tidligere har havt, og som jeg først udtalte her i Salen under Behandlingen af Sagen, da den var for ifjor, nemlig at den praktiske Gjennemførelse af denne Regel vil lede til Ulemper og navnlig være forbunden med Banfseligheder, naar Tælen er om de Forbrydelser af samme Art, der, efter som de fremtræde paa en mere eller mindre atroce Maade, skulde henhøre under Nævningeretterne eller ikke. Naar der spørges om Afstillelsen af saadanne Forbrydelser i forskjellige Klasser, kan det dog ikke nægtes, at netop Straffebestemmelsen indeholder en Betegnelse af, om Forbrydelsen skal ansees for at henhøre til den grovere eller mindre grove Slags. Naar spejkkelt den ærebe Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) hentydede til, at man maatte passende kunde gjøre en Afstillelse mellem, hvad han kaldte Smaatyverier, der skulde henhøre under de almindelige Herredsretter, og andet egentligt Tyveri, der skulde henhøre under Nævningeretten, hvorved han dog ikke sigtede til kvalificeret Tyveri, men som sagt kun til alt egentligt Tyveri, da troer jeg rigtignok ikke, at man kan eller bør komme til en saadan Afstillelse mellem Smaatyveri og egentligt Tyveri; jeg troer, at en saadan Afstillelse, baseret paa Værdien af den Gjenstand, som Tyven har sat sig i Besiddelse af, er kriminalistisk aldeles uholdbar. Naar forøvrigt i § 5 offentligt Arbeide i 2 Aar er anført som en Straffestørrelse, der skulde have Indflydelse paa Bestemmelsen af, om en Sag skal høre under Herredsretten eller Nævningeretten, er det ganske vist, at dersom der var sagt, at alle Sager, hvori de paagjældende Personer ikke vilde blive idømte større Straf end to Aar, skulde henhøre under Herredsretten, eller at en Sag, for at komme ind under Nævningeretten, skulde medføre større Straf end 2 Aars offentligt Arbeide, saa vilde Begrænsningen for Nævningerettens Omraade uden Tvivl være dragen altfor snevert; men det staaer der jo ingenlunde. Der staaer, at Herredsretten skal behandle alle Sager angaaende Forbrydelser, naar den høieste ved Straffeloven

for dem bestemte Straf ikke kan overstige 2 Aars offentligt Arbeide. Om nu denne Fastsættelse af Straffebegrænsningen til 2 Aars offentligt Arbeide er passende eller ikke, det vil, som sagt, væsentlig beroe paa Bestaffenheden af Straffebestemmelserne i den nye Straffelov, men det vil navnlig ogsaa beroe paa, hvilke Grundsætninger Straffeloven vil følge med Hensyn til Maaden at fastsætte Straffen paa for de enkelte Forbrydelser. Saa meget troer jeg vel at turde udtale som min Forhaabning om den tilkommende nye Straffelov, at den vil blive meget mild i Sammenligning med den nuværende; men jeg vil tilføie, at jeg ogsaa antager, at den nye Straffelov vil aabne et stort Spillerum i Henseende til Valget af Straffegraden i det enkelte Tilfælde, at der med andre Ord vil blive et stort Spillerum imellem Minimum og Maximum, fordi det maa ansees for umuligt forud i en Straffelov at afsæle og begrænse alle de forskellige Omstændigheder, der i det enkelte Tilfælde bør faae Indflydelse paa Valget af den større eller mindre Straf. Men dersom det bliver Tilfældet, at den nye Straffelov aabner et stort Spillerum mellem Maximum og Minimum, dersom der i mange Tilfælde, hvor Minimum er meget lavt, og hvor Forbrydelsen i Almindelighed vil blive belagt med en ringe Straf, dog alligevel for enkelte grovere Tilfælde Skuld sættes et høit Maximum, da vil det let indsees, at man vilde komme til at henlægge særdeles mange, efter min Formening altfor mange, Sager til Nævningeretterne, naar man vilde sætte det Straffemaximum, der skulde begrænse Herredsretternes Omraade, meget lavt. Det er udtalt af den ærebe Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) og, saavidt jeg forstod, ogsaa af den ærebe Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), at det vilde være uheldigt, om Resultatet blev, at alle ordinære Tyveri-, Bedrageri-, Hæleri- og sv. bleve henlagte, ikke til Nævningeretten, men derimod til Herredsretten. Jeg kan ikke nægte, at jeg antager, at dersom Bestemmelsen i § 5 skulde blive staaende, saa vilde ialtfald de fleste af de Sager, hvorom der saaledes har været Tale, komme til at henhøre under Herredsretten, og ikke under Nævningeretten, men jeg